

[Alsing Andersen.]

svenske Socialdemokrati i Øjeblikket overvejer Sveriges fremtidige Militærpolitik. Man vil heraf forstaa, at det er fuldkommen uberettiget af det ærede Medlem Hr. Holger Andersen at tage disse Udtalelser til Indtægt for konservativ Militærpolitik i Danmark.

Da vi nu er kommet ind paa dette, vil jeg gerne have Lov til at nævne et Par enkelte andre Udtalelser for at illustrere, at det er ganske uberettiget at prøve paa at mobilisere de socialdemokratiske Partier i andre Lande mod det socialdemokratiske Parti i Danmark. Jeg vil forudskikke den Bemærkning, at vi Socialdemokrater jo aldrig har benægtet, at der er forskellige Vilkaar i de forskellige Lande, at Vilkaarene er forskellige, ikke alene i Forholdet mellem store Lande og smaa Lande, men at de smaa Landes Forhold ligeledes kan være forskellige, og vi Socialdemokrater, som jo ellers faar Skyld for at være Realitetspolitikere, er det ogsaa i dette Tilfælde. Vi erkender, at den praktiske Politik i de forskellige Lande selyfølgelig maa være afpasset efter de enkelte Landes Forhold og de politiske Forhold i de enkelte Lande. Derfor er der en vis Forskel paa den Taktik og de Fremgangslinier, som de enkelte Partier har lagt til Rette. Men der er ingen Mulighed for at mobilisere noget socialdemokratiske Parti mod Afrustningen i Danmark eller i andre Lande. Det er jo ikke alene i Danmark, Socialdemokratiet foreslaar Omdannelse af Hær og Flaade, saaledes som foreslaaet her, men det samme er Tilfældet med Partierne i Holland, Norge og Svejs, netop de smaa Lande, hvis Stilling og Vilkaar kan sammenlignes med Vilkaarene i Danmark. Jeg vil gerne have Lov til at anføre et Citat af vor belgiske Partifælle de Brouckère, som er Vanderveldes nære og intime Medarbejder i Folkeforbundsarbejdet og hele den internationale Politik. De Brouckère udtalte fornylig under den interparlamentariske Unions Møde i Genève i Aar:

„Der eksisterer ingen Forpligtelser for nogen Stat til at vente med Afrustningen, indtil Afrustningskommissionen har endt sit Arbejde. Den, der afruster allerede nu, bringer sin Politik i Overensstemmelse med de Forpligtelser, Verden er indgaaet paa i Folkeforbunds-pagt, Locarno- og Kellogg-Pagt, der er Begyndelsen til Rettens og Fredens Herredømme paa Jorden. Jeg lykønsker

Danmark til det Skridt, det vil tage til Afrustningens Gennemførelse.“

Naar det er Tilfældet — og jeg kan fremskaffe det ene Citat efter det andet af denne Art fra alle mulige Lande —, mon de ærede Modstandere af den nuværende Regering og de nuværende Regeringspartier saa ikke hellere skulde opgive denne Citatkrig? Jeg kan forsikre ærede Medlemmer om, at jeg i saa Henseende er meget vel forsynet med Citater, som netop udtrykkelig positivt gratulerer det danske Parti til den Politik, det fører, anerkender, at det under de Vilkaar, Danmark er underkastet, er den eneste mulige og fornuftige Politik for Danmark at føre. Jeg kan nævne Dem Citater af baade Branting og Per Albin Hansson, Redaktør Engberg, Mac Donald og Franskmanden Renaudel og mange flere. Og da det nu har hjulpet saa lidt i Fortiden for de paagældende Partier at mobilisere visse Citater, som har haft Henblik paa andre Landes specielle Forhold, i alt Fald har haft deres Udspring i de specielle Forhold, som er herskende i andre Lande, synes jeg, de nu hellere skulde opgive Forsøget paa at skabe et Modsætningsforhold mellem vort Parti og andre socialdemokratiske Partier.

Den ærede Ordfører for mit Parti (J. P. Larsen) har allerede nævnt den Beslutning, som de internationale socialdemokratiske Kongresser har truffet, og hvori de udtrykkelig opmuntrer de smaa Lande til at slaa ind paa den øjeblikkelige Afrustnings Vej, og der er aldeles intet mærkeligt i dette. Der bestaar simpelt hen en principiel Forskel mellem konservativ Opfattelse af dette Spørgsmaal og socialdemokratisk og radikal-demokratisk Opfattelse af dette Spørgsmaal, en principiel Forskel, som nødvendigvis maa give sig Udslag. Denne principielle Forskel er maaske allerklarest og tydeligst udtrykt af vor franske Partifælle Leon Blum, som paa den internationale socialdemokratiske Kongres i Marseille i 1925 netop om dette Spørgsmaal: Forskellen mellem konservativ Opfattelse og socialdemokratisk og radikal-demokratisk Opfattelse udtalte følgende:

„Man har opstillet følgende Formel til Løsning af Spørgsmaalet: Voldgift — Sikkerhed — Afrustning“

altsaa først krævet Voldgift, dernæst krævet alle mulige Sikkerhedsgarantier for sit Land, før man kunde begynde paa Afrustningen. Men, siger Leon Blum videre:

„Det er imidlertid ikke tilstrækkeligt. Vi“